Р Е Ш Е Н И Е
№ 42344

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9462** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от А. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № 68-ОК от 30.06.2026 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което последваща молба на молителя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради необоснованост, постановяване при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби на ЗУБ и правото на Европейския съюз, както и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният орган неправилно е приложил чл. 13, ал. 2 във връзка с чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, тъй като процедура по допустимост следва да се провежда само спрямо молби, в които чужденецът не се е позовал на никакви нови обстоятелства, докато в случая той изрично е навел такива, поради което молбата е следвало да бъде регистрирана и разгледана по общия ред. Твърди се, че интервюиращият орган е извършил недопустима за фазата на предварителното разглеждане преценка по същество на представените доказателства и тяхната достоверност, излизайки извън пределите на своята компетентност. Позовава се на разпоредбите на чл. 33, параграф 2, буква „г“ и чл. 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС и на практиката на Съда на Европейския съюз (по съединени дела C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17), като излага, че изискването е новите елементи да са свързани с основанията за закрила и да увеличават вероятността за признаване на статут, без да се изисква тяхното пълно доказване на фазата на допускане. Навежда съображения, че приложимият процесуален ред е този по Директива 2013/32/ЕС, доколкото молбата му е депозирана на 11.06.2026 г., преди датата на прилагане на

Регламент (ЕС) 2024/1348. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.
В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от служебно назначения процесуален представител адвокат Г. К., която поддържа изцяло така подадената жалба.
Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й. П. оспорва жалбата. Поддържа всички мотиви, които е изложил интервюиращия орган в решението.
Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят А. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], е подал последваща молба за международна закрила с рег. № КП-01-1698 от 11.06.2026 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република Б..
Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република Б., която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република Б. е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.
А. А. Х. е подал първата си молба за предоставяне на международна закрила в Република Б. на 03.09.2024 г. с вх. № ОК-13-1716 по описа на РПЦ – [населено място] при ДАБ-МС. По първоначалната молба са снети личните данни на лицето, а именно: [дата на раждане] в [населено място], област Д. А. (Д. ез-Зор), С., гражданин на С., етнически произход – арабин, религия – мюсюлманин-сунит, семейно положение – женен.
В хода на първоначалното производство, на 31.10.2024 г., с чужденеца е проведено подробно лично интервю с участието на преводач от арабски език, надлежно документирано в Протокол с рег. № УП 23690 от 31.10.2024 г. При интервюто молителят е заявил, че напускането на С. се дължи единствено на причини от икономически и личен характер – тежките материални условия за живот и нежеланието му да служи в сирийската армия. Посочил е, че от 2011 г. до май 2024 г. е живял в [населено място], Л., след което е пребивавал за кратко законно в [населено място], И., откъдето е преминал транзитно през С. и Турция на път за Б.. Пред интервюиращия орган чужденецът категорично е декларирал, че никога не е бил политически активен, не е членувал в политически партии или организации, не е бил член на въоръжени групировки или паравоенни формирования, не е влизал в конфликти с официалните власти в държавата си по произход, не е бил арестуван, съден или осъждан в С. или друга държава и спрямо него или семейството му не е оказвано лично физическо или психическо насилие или преследване на расова, религиозна, етническа или политическа основа.
С Решение № 1833 от 24.02.2025 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, на А. А. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Това решение е оспорено по съдебен ред и с Решение № 38934 от 24.11.2025 г., постановено по адм. дело № 2906/2025 г. по описа на Административен съд София-град, жалбата на чужденеца е отхвърлена като неоснователна. Първоинстанционният съдебен акт е обжалван с касационна жалба, като с Решение № 3423 от 25.03.2026 г., постановено по адм. дело № 1051/2026 г. на Върховния административен съд (ВАС), Трето отделение, решението на първоинстанционния съд е оставено в сила. С това първоначалното производство за предоставяне на международна закрила е приключило с влязъл в сила окончателен отказ.
На 11.06.2026 г. А. А. Х. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП-01-

1698 по описа на ДАБ при МС. В молбата чужденецът посочва, че иска повторна регистрация като лице, търсещо закрила, поради настъпили нови обстоятелства за личното му положение. Твърди, че след като контролът на провинция Д. ез-Зор е преминал в ръцете на централното сирийско правителство, след изтеглянето на кюрдските Демократични сили на С. С. през 01.2025г. е решил да се завърне в С.. Заявява, че негови роднини са направили опит да му извадят документи за самоличност. При проверката в службата по съдимост в [населено място] разбрали, че на 16.05.2025 г. срещу него е била постановена задочна присъда от Сирийския наказателен съд, с която е осъден на 2 години и 6 месеца лишаване от свобода за принадлежност към опозиционни сили спрямо настоящия режим в С.. Навежда, че новото правителство системно преследва лица, заподозрени в лоялност към предходния режим, поради което при евентуално завръщане през летището в [населено място] ще бъде незабавно задържан и подложен на непропорционално тежко наказание и репресии поради приписано му политическо мнение по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Към молбата си чужденецът е приложил заверено цветно фотокопие на „свидетелство за съдимост“ № 1065461 от 11.05.2026 г., издадено от бюро за съдимост в област Д., ведно с превод на български език.
На 16.06.2026 г. молителят е уведомен чрез писмено съобщение с рег. № УП 23690/16.06.2026 г. за възможността и срока, в който може да представи писмени доказателства в подкрепа на твърденията си по подадената последваща молба, като в указания срок други доказателства не са депозирани.
С оспореното в настоящото производство Решение № 68-ОК от 30.06.2026 г. интервюиращият орган на ДАБ при МС е приел, че молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ и че изложените в нея твърдения и представеното копие на свидетелство за съдимост не съставляват нови обстоятелства от съществено значение по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Органът е изложил съображения, че има някои съществени несъответствия в представеното цветно копие на документа и неговия превод на български език, които компрометират неговата доказателствена стойност, доколкото като съд издал присъдата е записан Съд за държавна сигурност, а не както твърди в молбата си Сирийски наказателен съд. Размиване се наблюдава и при личните данни на чуждия гражданин, вписани в свидетелството за съдимост – номерът вписан като такъв на лична карта всъщност е националния номер на кандидата. Констатирани са и непреодолими противоречия между твърденията в първото производство (където чужденецът отрича каквато и да е политическа ангажираност и проблеми с властта) и новите му твърдения за присъда и връзки с режима на БААС, което обосновава извод за фабрикуване на недействителна бежанска история с цел осуетяване на законовите мерки по напускане на страната. Въз основа на това органът е постановил недопускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.
Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.
При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 24.07.2026 г., а решението е връчено на 20.07.2026 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето

молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.
Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.
Относно приложимото право, съдът констатира, че последващата молба е подадена на 11.06.2026 г. Съгласно чл. 79, параграф 3 във връзка с чл. 78, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 г. за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза, процедурата по молби, подадени преди 12 юни 2026 г., продължава да се урежда от правилата на Директива 2013/32/ЕС. Поради това материалноправните и процесуалните предпоставки за допустимост на молбата следва да бъдат преценявани съобразно нормите на чл. 13, ал. 2, чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ в контекста на чл. 33, параграф 2, буква „г“ и чл. 40, параграфи 2–4 от Директива 2013/32/ЕС.
Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.
Неоснователно е възражението в жалбата, че спрямо молбата изобщо не е следвало да се провежда производство по допустимост по реда на глава шеста, раздел III от ЗУБ, а същата е трябвало да бъде регистрирана автоматично. По силата на легалната дефиниция в § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ „последваща молба“ е всяка молба за закрила, подадена след като предходно производство в Република Б. е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне. След като с Решение № 3423 от 25.03.2026 г. по адм. д. № 1051/2026 г. на ВАС първоначалният отказ за предоставяне на закрила е влязъл в сила, всяко ново искане за закрила от същия чужденец представлява последваща молба. Самото твърдение на молителя, че са налице нови факти, не го освобождава от предварителната проверка за допустимост, а тъкмо обратното – съставлява предмет на изследване в тази фаза дали наведените обстоятелства действително отговарят на законовите стандарти за новост и същественост.
От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.
Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца.

При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно искането предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В разглеждания случай представеното от А. А. Х. фотокопие на „свидетелство за съдимост“ № 1065461 от 11.05.2026 г. не изпълнява изискванията за нов елемент от съществено значение, който значително да увеличава вероятността за предоставяне на международна закрила.

По отношение на удостоверявания факт на твърдяната присъда, в представения документ се сочи, че присъдата е постановена на 16.05.2025 г. Тази дата предхожда с почти една година постановяването на окончателното касационно Решение № 3423 от 25.03.2026 г. на ВАС по първото производство. Молителят не е представил каквито и да било обективни и убедителни доказателства защо това обстоятелство не е било сведено до знанието на съдебните инстанции при осъществявания съдебен контрол по предходното му дело.

От друга страна представеният документ страда от сериозни вътрешни несъответствия, които компрометират неговата доказателствена стойност. В молбата за закрила жалбоподателят посочва, че е осъден от „Сирийски наказателен съд“, докато в представения документ изрично като издаващ орган е посочен „Съд за държавна сигурност“. Налице е разминаване и в посочените идентификационни данни – номерът, вписан като номер на документ за самоличност, съвпада с

националния номер на лицето. Освен това твърденията на чужденеца, че негови роднини са правили опити да му издадат документи за самоличност, влизат в пряко противоречие с установения в първото производство факт, че той разполага с оригинални документи за самоличност (лична карта, международен паспорт и семейна книжка), които се съхраняват при съпругата му в С. и копия от които са били представени пред ДАБ.

Съдържанието на твърденията в последващата молба е в драстично и непреодолимо противоречие с цялостната бежанска история, заявена лично и под подпис от чужденеца в първото производство. В протокола за интервю от 31.10.2024 г. А. А. Х. е посочил, че е напуснал С. още през 2011 г. (на 14-годишна възраст), живял е необезпокоявано в Л. до 2024 г., никога не е членувал в политически партии или въоръжени групировки, няма каквато и да е политическа ангажираност, не е бил издирван, арестуван или осъждан, като напускането му е продиктувано изцяло от лошото икономическо състояние и нежеланието да полага военна служба. В подадената последваща молба от 11.06.2026 г. същият чужденец заявява коренно противоположни факти – че бил привърженик на предишния режим на партията БААС, че е поддържал контакти с управленски структури в провинция Д. ез-Зор и че е осъден задочно на лишаване от свобода като опозиционер на новата власт. Съгласно установената съдебна практика на ВАС (напр. Решение № 5403 от 22.05.2025 г. по к.адм.д. № 7843/2023 г. и Решение № 9299 от 29.09.2026 г. по к.адм.д. № 5726/2026 г.), внезапната и радикална промяна в твърденията между първото и последващото производство, непридружена от убедителни писмени доказателства с безспорна достоверност, индикира изграждане на недействителна бежанска история с цел получаване на закрила и осуетяване на законовите мерки по връщане.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Не представлява ново обстоятелство по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ и общата промяна на политическата обстановка в С. след декември 2024 г. За да послужи като основание за допускане на последваща молба, промяната в страната по произход трябва да обосновава конкретен, персонален и реален риск за лицето по чл. 8 или чл. 9 от ЗУБ. От събраните по делото официални данни от Справка вх. № МД-02-233 от 18.06.2026 г. на ДАБ-МС, както и от докладите на Агенцията на ЕС в областта на убежището (EUAA) за 2025–2026 г., се установява, че в С. се провеждат процеси на стабилизиране и реинтеграция на държавните институции, извънредното законодателство от епохата на предишния режим е отменено, амнистирани са редица категории лица и над 1,5 милиона граждани са се завърнали доброволно. Общата обстановка в страната и

конкретно в провинция Д. ез-Зор не се характеризира с такова ниво на безогледно насилие в условията на въоръжен конфликт, което по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и тълкуването на СЕС по дело С-465/07 (Е.) да поставя цивилно лице в реален риск от тежки заплахи единствено поради факта на пребиваването му на тази територия. Жалбоподателят не е доказал наличието на специфични лични характеристики или засягане, които да го поставят в уязвима позиция спрямо официалните органи или други субекти в държавата му по произход.
Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.
Предвид горното не се установява да е налице реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, следствие на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/. В този смисъл и Решение по адм. дело № 10324/2024 г. на ВАС, Трето отделение.
Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.
Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.
От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието

си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо А. А. Х. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.
В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистката групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.
Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С. ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.
Важно е да се отбележи, че несигурното положение в отделни райони на страната е в резултат на инцидентни прояви, които не могат да се определят като отговарящи на критерия за безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връща обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина. Съдът счита, че при евентуалното завръщане на кандидата за международна закрила в родината му, няма да доведе до негативни последици за молителя. Представеният от молителя документ – свидетелство за съдимост № 1065461 е в копие. В него е посочено, че лицето е осъждано. В него е посочено, че той е политически активист от опозицията и има принадлежност към подозрителни политически партии. По начина на формулиране на предходното изречение съдът намира, че този документ е съставен за целите на съдебното производство. В него по общ начин се посочва определена дейност, без да е ясно какво е наказанието на лицето, ако се приеме, че е осъдено, и за какво точно деяние.
От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.
Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че А. А. Х. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.
С оглед на изложеното, липсват предпоставки за прилагане на принципа за забрана за връщане

(non-refoulement) по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 33, § 1 от Женевската конвенция от 1951 г., чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и чл. 19, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС, тъй като не се установява реална опасност при връщане в страната по произход чужденецът да бъде изложен на изтезания, нечовешко или унизително отношение или смъртно наказание.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предпоставя отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № 68-ОК от 30.06.2026 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което последваща молба на молителя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.